

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזּוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנּוּא הָאֱלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זַע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 98

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

ההפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

מעשה ברבי פרוספדאי שחלה

(זוהר חדש ב רות לד, ב)

בעודם יושבים, רבי חלקיה שהיה אצלו, ראה אותו שחוזרות הדמעות על פניו, וצחוק בפיו. קרא לרבי יוחנן ולחברים, וראו אותו עם דמעות על פניו, וצחוק בפיו. אמרו שודאי לא מת.

ישבו, ולא עזבו אדם לקרב אליו. בערב פתח עיניו, בקש מים לשתות. קרבו אליו רבי יוחנן וחכמים. אמר להם: רבותי, לכו לשלום. למחר שובו אלי ואמר לכם מה שראיתי, וצוו אותי להודיע לחברים.

שעכשו הצטרכתי לתקן כל הדברים שראיתי, ובלילה הזו שהייתי שם, עולם אחר ראיתי, ולא ידעתי מה הוא. אמרו לבני ביתי שלא יקרבו אלי, ולא יהיה אדם כאן. כלם הלכו. ורבי יוחנן נשאר שם, ולא קרב אליו כל אותו לילה.

בשהיה מאיר היום, ראו אותו שהיה מדבר ובוכה. ולא ידעו דבר. קם וישב, וקרא לרבי יוחנן. אמר לו: מה ראית? אמר: מעולם אחר באתי, ונכנסתי לשם, ולא נתנו לי רשות לגלות דבר, אלא לך ולחברך. ואמר להם מה שראה.

רבי פרוספדאי חלה. נכנסו אליו רבי יוסי בן קסמא וחכמים. אותו היום, יום השבת היה. ראו אותו שהיה בוכה, ואחר כך צחק. בינתיים נרדם. אמרו, יום השבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחה אחרת לא צריך. השאירוהו.

קם רבי יוחנן ודרש, (רות א) "וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה". מת אלימלך - נשארו בניה להתנחם בהם, שנשארו שני בניו להשלים את מקום אלימלך, שהיה נשמה לנשמה.

אחר כך מה כתוב? "וימותו גם שניהם מחלון וכליון", רוח הקודש ורוח הטמאה. עכשו הוא שבר על שבר. הנשמה לנשמה של הקודש שהוא י, והרוח השכלית שהיא וא"ו, לא ימותו, אלא אדם יורד מגדלתו נקרא מת.

אף כאן, פשמת רבי אליעזר, הנחמה בחכמים שנשארו, והם רבי יוחנן בן גורי וחבריו. מתו רבי יוחנן בן גורי וחבריו - נשאר רבי פרוספדאי. וכעת חברנו רבי פרוספדאי שמת עכשו, הוא שבר על שבר.

אותו היום, שראיתם שיִשְׁנֵתִי, וְעָשׂוּ חֶשְׁבוֹן שֶׁל יָמִים וְשָׁנִים שְׁלִי, וְנִמְצְאוּ תָּמִיד שְׁלָמִים.

וְעַל שֶׁהֶעֱבַרְתִּי תָּמִיד עַל מְדוּתִי, עָזְבוּ אֶת הַדִּין, וְלֹא יָכְלוּ לְדוֹן בְּזֶה, עַד שֶׁהֶעֱלוּ אֶת דִּינִי לְמָקוֹם אַחֵר, וְלֹא יָדַעְתִּי לְאִיזָה מְקוֹם.

וְבֵא מִן הַדִּין לְעֶזֶר אוֹתִי, וְלָתֵת לִי זְמַן לְהַשְׁלִים תְּלִמּוּדֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁעֲדִין לֹא גִמַּרְתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא עָזַב אוֹתִי מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, עַד שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ בְּמָקוֹמִי אֶת רַבִּי כְּרוֹסְפֵדָאֵי הַזֶּקֶן שֶׁל מְקוֹדֵם, וְאָז עָזַב אוֹתִי.

כְּשֶׁרָאִיתֶם הַדְּמָעוֹת בְּפָנַי וְצָחֻק בְּפִהּ, אוֹתֶם הַדְּמָעוֹת - שֶׁבְּכִיתִי מִפְּחָדוֹ שֶׁל מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, וְצָחֻקְתִּי - מִשְׂמִיחַת הַשְּׂכִינָה, וְעַל שֶׁחָכְנוּ לִי עַד זְמַן אַחֵר כְּדִי לְהוֹדִיעַ לִי מַה שֶׁגִּלְתִּי לָכֶם. וְלֹא יִשְׁנַתִּי עַל יַד מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, אֲלֹא הַשְּׂאִירוּ עִמִּי אֶת רַבִּי אוֹשְׁעִיָא, וְעָמְדוּ הוֹלֵךְ אֲנִי לְשֵׁם.

תְּמָהוּ הַחֲבָרִים, וְקָרְאוּ עָלָיו, (תהלים פד) "עֲבָרִי בְּעֵמֶק הַבְּכָא מֵעֵין יִשִּׁיתוּהוּ גַם בְּרִכּוֹת יַעֲטָה מוֹרָה". "עֲבָרִי בְּעֵמֶק הַבְּכָא" - זֶה רַבִּי כְּרוֹסְפֵדָאֵי, שֶׁעָבַר עַל זֶה שֶׁל מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, שֶׁהוּא עֵמֶק הַבְּכָא, שֶׁהוּא גֶרֶם בְּכִיָּה לְכָל הָעוֹלָם. "מֵעֵין יִשִּׁיתוּהוּ" - שֶׁהִנִּיחוּהוּ לְגַמֵּר אֶת תְּלִמּוּדוֹ, וְלִהְיוֹת מְעִיין בַּתּוֹרָה. לְפִיכָּהּ, גַּם "בְּרִכּוֹת יַעֲטָה מוֹרָה". אִם הַתּוֹרָה גּוֹרֶמֶת לוֹ חַיִּים, כָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁגּוֹרֵס אוֹתָהּ גֵּרְסָה וְלוֹמֵד אוֹתָהּ.

קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹחָנָן, (תהלים קיב) "זָרַח בַּחֲשֵׁךְ אוֹר לְיִשְׂרָאֵל חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק". "זָרַח בַּחֲשֵׁךְ", מֵהוּ "חֲשֵׁךְ"? זֶהוּ מִלְּאֶךְ הַמּוֹת, שֶׁמִּחְשֵׁיךְ אֶת פְּנֵי הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וְחֲשֵׁךְ עַל פְּנֵי תְּהוֹמוֹת". "אוֹר לְיִשְׂרָאֵל" שֶׁמֵאִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיק הַזֶּה, רַבִּי כְּרוֹסְפֵדָאֵי, אֶת אוֹר הַתּוֹרָה. וּמִי עוֹשֶׂה אֶת זֶה? הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּקְרָא "חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק".

אָמַר לוֹ לְרַבִּי יוֹחָנָן: הִתְקַן דְּבַרְיָךְ, וְלֶךְ לְכַסְאָךְ שֶׁתִּקְנֶה לָךְ, שֶׁהָרִי שָׁנִים עָשָׂר מִהַחֲבָרִים יָבִאוּ בְּשִׁבְלֶךָ, וְאֲנִי רָאִיתִי מַה שֶׁלֹּא נִתְּנוּ לִי רְשׁוֹת לְגִלּוֹת.

וְרָאִיתִי מֵאוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁהִתְקִים תְּלִמּוּדֵם בְּיָדֶם. וְרָאִיתִי אֶת אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֵׁם. וְשִׁמְעֵתִי כְּרוֹז מְכַרִּיז בְּכָל יוֹם: אֲשַׁרְיָהֶם הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְאוֹתָם שֶׁמְזַפִּים בָּהּ אֶת הָאֲחֵרִים, וְאוֹתָם הַמְּעַבְרִים עַל מְדוּתֵיהֶם.

רָאִיתֶם, כְּשֶׁהִייתִי בּוֹכָה וְצוֹחֵק, הַרְשׁוֹת נִתְּנָה לְמִלְּאֶךְ הַמּוֹת לְהִבִּיא אוֹתִי, וְרָאִיתִי הַשְּׂכִינָה אֲצִלִּי, וְלֹא נִתְּנוּ לוֹ. וְעַל כֵּן בְּכִיתִי מִמִּלְּאֶךְ הַמּוֹת, וְצָחֻקְתִּי כְּשֶׁרָאִיתִי הַשְּׂכִינָה שֶׁלֹּא נִתְּנָה לוֹ.

וְרָאִיתִי עַד שֶׁנוֹטְלִים אוֹתִי לְבֵית הַדִּין שֶׁשֵׁם, וְרָאִיתִי כְּמַה צָבָאוֹת וּמְחַנּוֹת, שֵׁם כָּלֶם מִתְּעַסְקִים בְּדִינֵי הָעוֹלָם, וּבְרָאשֵׁיהֶם סַנְדַּלְפוּן בְּעַל הַפְּנִים, שֶׁקוֹשֵׁר קֶשְׁרִים לְאֲדוֹנוֹ, וּפְרֻכֵת אַחַת פְּרוּסָה עָלָיו, וְכָל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם שֶׁתַּחַת יָדוֹ, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוֹת לְקָרֵב לְרֹאוֹתוֹ.

וְרָאִיתִי בֵּית דִּין, וְכַמָּה שָׂרִים מְמַנִּים לְפָנֵיהֶם, מֵהֶם סַנְגוּרִים עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, וּמֵהֶם קְטַגּוּרִים. נָטְלוּ וְקָרְבוּ אוֹתִי אֲלֵיהֶם. וְרָאִיתִי שֵׁם רַבִּים מִן הַחֲבָרִים.

אָמְרוּ לוֹ לְמִלְּאֶךְ הַמּוֹת: מַה זֶה מְבַנֵּי הָעוֹלָם אֲצִלְךָ? אָמַר לָהֶם: שֶׁלֹּא נִתְּנִים לִי לְהַמִּית אוֹתוֹ, וְקָרַבְתִּיו לְדִין. (אָמַר לָהֶם, הַיּוֹנָה דִּינּוּ! וְהִנִּחוּ אוֹתִי לְשֶׁבֶת וְקָרְבוּ אוֹתִי לְדִין לְפָנַי שֶׁלֹּשָׁה סַנְהֶדְרִין שֶׁדִּינּוּ דִינִי, וְשִׁמְעֵתִי).

שִׁקְמוּ שְׁלֹשָׁה עֵדִים, וְאָמְרוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים מְצָאנוּ כֶּפֶר, מְצָאנוּ כֶּפֶר, וְהַעֲדוּ עָלַי שֶׁהֶעֱבַרְתִּי תָּמִיד עַל מְדוּתִי. הִתְעַסְקוּ בְּדִינִי כָּל